

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mar, 20, botiga.
BARCELONA.

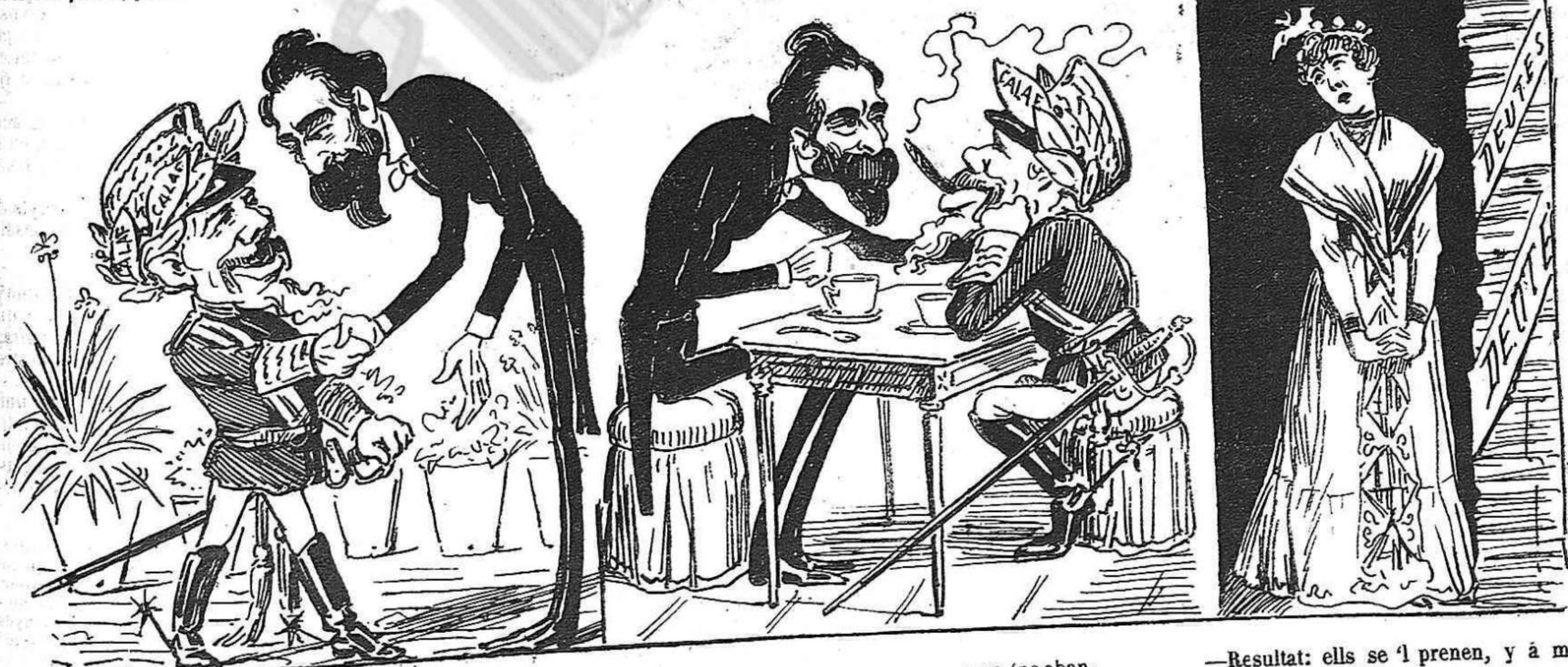
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'10.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

—Qué faré ara jo per fer la competencia als liberals? ¡Calla, ja hò tinch!

—Xanxes: vaji tot desseguit á comprar tres unasses de té y à portar aqueixas cartas: l' una al general Campos y l' altra al jardiner Oliva.

—Ah, ah, ah... Ja ha arrencat lo bull.

—Com sè que aquesta tarda ha dinat ab los soldats, he tingut la idea de convidarlo á un té perque paheixi.

—Ara en confiansa: li encarregó que no 'ns abandoni, y que 'ns recomani á D. Antón.

—Resultat: ells se 'l prenen, y à mi ningú 'm convida!

UNA CAMPANYA NECESSARIA.

Ious de la setmana passada, mentre escoltava ab molta atenció 'l discurs que 'n Sagasta pronunció al final del banquete de Novedats, alguna cosa 'm ballava per dinatre... Y haig de dirla, ó sino crech que 'm faria mal.

Prescindéixo del fondo del discurs.

Si 'm preguntan sobre qué tal va estar, si bè ó malaient, deuré concretarme à manifestar que va estar... molt fusionista; molt més fusionista de lo que havia estat à Zaragoza, sens dupte perque, home que sab calcular y dominar, y molt avesat à pendre 'l pòls à la opinió, va sentir batre à Barcelona ab molta més forsa qu' en cap altre lloc, lo pòls de la opinió republicana, y ell se diria:—No cal sino que ara las enfilí pel costat democràtic, perque 'l discurs que he comensat al só del himne de Riego, acabi, sense que ningú puga evitarlo, als acorts de *La Marseillesa*.

Obeint, donchs, als temperaments de la prudència, 's guardá molt d' anticipar certas declaracions que s' esperaven, y baixá 'l diapassón de anteriors discursos. Aquella nota à lo Gayarre que 'ns havia promes, se la guardà per ell. Algú diu que va ofegarli dintre del pit 'l heroe de Sagunto ab un abraç.

Siga lo que 's vulga, D. Práxedes, que ara com ara li convé continuar sent monàrquich, y si no serho, semblar que ho es, pogué complaire ab son discurs de Novedats, sino à la opinió democràtica, qu' esperava d' ell alguna cosa més, a la immensa majoria dels seus partidaris, empennats més qu' en lo predomini de determinadas ideas, en la possessió del poder ab tots los goigs inherents à la facultat de remenar las cireras.

Tal es la opinió que formarem al sentirlo.

Pero vamós à veure, gencenent un ciri à la Democracia y un altre ciri à la monarquia y apresurantse à sustituir aquest últim per un blandó, apenas lo primer ab son resplandor l' eclipsa, 's logra alguna cosa, dintre del deposit general que a tots à una 'ns guia?

Més clar quan en Sagasta parla de sinceritat electoral qu' 'ns posa en lo cas de demanarli a 'n' ell una mica més de sinceritat oratoria?

La sinceritat es la primera condició que avuy s' exigeix si 'ns proposém despertar las dormidas energies de la opinió pública. Deixéus de habilitats que à ningú interessan. Que un partit succeheixi a un altre partit en lo govern més tart ó més d' hora es una cosa ben petita al costat de lo essencial. Y lo essencial es que 's practiqui 'l sufragi ab tota la pureza deguda, ab tot l' entusiasme correspondent; lo essencial es que 'l pais manifesti lo que vol, lo que desitja, lo que exigeix; lo essencial, en fi, es que no siga la corona sino la opinió la que determini las corrents de la política.

Y per ventura lograrém un resultat tan necessari ab discursos habilidosos, y ab aquest estira y afuixa fusionista?

Nó mil vegadas. Ningú s' arrepentirà segurament de haver prodigat sos aplausos à 'n' en Sagasta, que després de tot representa un element de importància oposat à las cábals reaccionaries del partit conservador, etern enemich del sufragi; pero aqueells aplausos tindran més forsa y donarian majors resultats, si en Sagasta, desentenentse de la política de partit, hagués abordat, plé de resolució, los derroters de una gran política nacional.

En una paraula: lo seu vialje hauria sigut de conseqüencias trascendentíssimas, si aquí à Barcelona, en Sagasta s' hagués decidit à tirar la capa al toro.

No ho ha fet ell, y será precis que ho fassa algú altre. ¿Qui?

La persona està perfectament indicada.

Ningú negarà que la reconquesta del sufragi universal es deguda en primer terme à la previsió política, al talent y à la admirable constància del gran orador de la democracia, D. Emilio Castelar.

Ell va concebir lo pensament, ell va prestarli forma, ell va obligar à plantejarlo al govern liberal, ell ha donat à la política 'l tò, à la opinió del pais 'l arma més acerada y formidable. Anys enters de sacrifici, de persistència, de tenacitat, prodigis de talent y de perseverancia... tot ho ha fet en Castelar, à cambi de veure implantat lo sufragi universal.

Consignat en las lleys del pais, qui millor qu' ell mateix podria infiltrarlo en la conciencia popular?

À què la indiferència, la expectació de avuy contras tant ab 'l activitat y 'l moviment d' altres dies?

No ho comprendem.

Per implantar lo sufragi universal, ha sigut menester la habilitat (no de tots al principi ben compresa, fins

avuy que tothom veu los resultats), de un politich de gran alcàns. Per infiltrarlo en la opinió del pais, se necessita l' ardor del apóstol.

Y ningú reuneix per serho las qualitats y condicions especials que distingeixen al gran orador de la democracia.

Si nosaltres tinguessem ab ell algún ascendent, si la nostra veu humil pogués influir en la sèva voluntat, li diríam:

—Ha arribat l' hora, Sr. Castelar, de la salvació del pais. Aquest se desperta, si; pero no ab aquella pressa, no ab aquell entusiasme que tots desitjém. Es necessari que s' aixequi en massa del ensopiment en que 'l han tingut més de setze anys de reacció, de miserias y d' escàndols. Es necessari imposarle del seu deber y de la sèva forsa. Es necessari que las urnas electorals sigan lo bressol de la sèva regeneració.

Y com ho lograria la veu arrebadora del incomparable orador!

No li demaném que vaja per Espanya à predicar las excelencies de la doctrina possibilista; no preténem que traballi exclusivament pèl partit que dirigeix, aixís com això no hem pogut aprobarlo tractantse de 'n Sagasta, tampoc podria mereixer la nostra aprobació fentlo en Castelar.

Lo punt de vista ab que mirém la cosa es més ample, més generós, més patriòtic. De moment tant sols se necessita ponderar la bondat de la popular institució, excitar à la massa del pais, electrizarla, ferli acceptar l' exercicí del sufragi no com un dret, sino com una obligació.

Que voti cada hù 'ls candidats que millor li sembli; pero que voti tothom. Deixar de votar es un crim.

Nosaltres que recordém las grans campanyas republicanes de Castelar, lo seu apostolat gloriós y 'ls fruixos que à son pas recullia, convertint pobles enteros als ideals de la República, tenim avuy la seguretat de que 'l cos electoral a la sèva paraula enardidora pendria vida, moviment, impuls, direcció, y que ja en lo primer ensaig, pròxim à realisar-se, Espanya adquiriria las ventajas y 'ls honors deguts als pobles moderns més adelantats que tenen la virtut de saberse governar à si mateixos.

Sr. Castelar: ¡al tren!

L' antagonisme entre la Junta del Cens y 'l govern, accentúa de dia en dia.

Es realment incompatible la existencia de dos entitats tant contraposades.

Entre 'l govern, interessat en atropellarho tot à trucos de sortir-se ab la sèva, creantse una majoria que diga amén à tot, y la Junta del Cens, empenyada en que la lley se respecti, hi media un abisme.

L' abisme està obert, y un ó altre hi ha de caure. ¿Qui hi caurà? ¿Lo pais ó 'ls enemichs del pais?

Espanyols, obriu l' ull. Espanyols, à defensarse.

Lo dia que 'n Sagasta va arribar à Madrid, la regent va enviarli un caballeris à donarli la ben-vinguda.

Si tot lo poble espanyol s' unís à un moment donat y aclamés ab entusiasme lo sufragi universal, los seus crits se sentirian molt clara y distintament, per més que 'ls balcons tanquessent en lo Palacio de Orient.

Dilluns à la nit va estallar un petardo de dinamita à la porta del despaig que 'ls germans Escubós tenen en lo carrer de Caspe.

Per un miracle no va haverhi desgracias.

Cas de havernhi hagut, los que haurian pagat la festa, haurian sigut quatre dependents d' escriptori que 's trobavan immediats al siti de la explosió; quatre infelisses que 's guanyan la vida trabajant.

No sabém, ni presumim, qui puga ser l' autor de un atentat tan criminal, tan cobart y tan salvatge.

Pero com lo fet ve repetintse ab massa freqüència, es precis que 's prengan midas enèrgicas y que 's despleguï una vigilància exquisita per evitar novas monstruositats de aquest genero, que la ment no concebeix, tal es lo que resultan monstruosas y desatentadas.

La Dinastía fa notar qu' en Sagasta, tan quan entra à Barcelona, com quan entra à Madrid, busca sempre 'l diumenje perque vaja més gent a rebre'l y aclamarlo.

En cambi D. Anton tria 'ls días de feyna, y 'ls que van à xiularo se consolan de fer festa.

Y à propòsit: ¿ahont hi havia més gent? ¿A applaudir à 'n' en Sagasta ó à xiular à 'n' en Cánovas? Vels'hi aquí una cosa qu' encare està per averiguar.

Los estudiants de Barcelona, per contrariar las tendencias reaccionaries d' escassos elements que concorren à nostre aulas, han constituit una *Lliga escolar democrática*.

Aixís m' agradan.

Els son los homes del porvenir, y venen per tant obligats à mantenir encès lo foc sagral de la llibertat!

¿Qué haurá succehit quan aparegui 'l present número?

Al entrar en màquina, dijous al vespre, deu estar reunida la Junta del Cens. Y alla 's ventila la qüestió política més grossa que s' ha suscitut desde la pujada dels conservadors. Nosaltres tenim plena confiança en la majoria liberal y democràtica de la Junta del Cens. Mantinga ella ab energia 'ls seus acorts, estiga en la plena confiança de que 'l pais l' apoya, no cedeixi per res del mon... i y cayga qui cayga!

Los fusionistas están entusiasmats. Ecls mateixos no's dònan compte de lo que ha succehit. Un que no peca per fal a de franquesa, ho deya aquest dia:—No 'm crea, ni somniava que tinguessem tantas simpatias à Barcelona.

Es probable que, cegats pèl triunfo, y massa ben acostumats à las gangas inherents al sufragi restringit, en las més próximes eleccions se figurin que ni 'l rey los ha de ser bon mosso y ho vulgan tot per ells.

Si aixís ho fan, perdràn en un moment los fruixos del entusiasme de aquests días, y sèva serà la responsabilitat de lo que succehesca.

Es precis comprender que à Barcelona y à Catalunya entera hi ha una poderosissima forsa republicana, y que 'ls republicans, al applaudir al restaurador del sufragi universal, no abdicarem, ni abdicarém mai dels nostres ideals.

Units uns y altres serém invencibles. Pero per l' unió es necessari que no tots los candidats que 's presentin sigan fusionistas. Búsquies una proporció equitativa—no renyirem per tant poca cosa—y à las urnas tots plegats!

La victoria serà dels que menos exclusivistes se demostren.

CARTAS DE FORA.—Ab motiu de la inauguració del alumbrat públic, l' Ajuntament del Papiol acordá celebrar un ofici ab música, y l' rector ab tal motiu tractá de imposar-se al arcalde, dihent que celebraria l' ofici, pero ab la condició de que 'l secretari del Ajuntament no accompanyés à la corporació municipal à l' iglesia. ¿Y saben per què? Perque 'l dit secretari, persona tant decent com puga serho 'l capellà que més, va casarse civilment. Encare més: lo tal rector digué à una comissió de dit Ajuntament que la corporació no te vergonya de tenir empleat à un home de tals circumstancies. Per fortuna 'l Ajuntament que coneix y

Preparin la pesseta. La pròxima setmana apareixerà l' *Almanach de la Esquella de la Torratxa per l' any 1891*, sobre 'l qual sols puch dirlos que deixa endarrer de molt als publicats los anys anteriors, y qual edició numerosissima se despatxà en pocas horas.

Figúrinse qu' en ell s' hi llegeixen traballs de 124 escriptors, y s' hi admirin dibuixos de 44 artistas distints.

Tot es escullidissim. L' *Almanach* es un verdader tour de force. En fi: ja 'l veurán!

Ab lo moviment de la opinió y ab los conflictes que provoca 'l govern contrariant los acorts de la Junta del Cens, se veu ben clarament que als conservadors se 'ls acaba la corda.

No hi vol dir res que s' hajan distressat de liberals: pèls forats de la careta 'ls hi passa l' ayre de la llibertat, y aquest ayre que dona vida al pais, à 'n' ells ipobrets! los asfixia.

Una veu misteriosa 'ls ordena lo que han de fer:—Senyors conservadors—diu aqueixa veu—està vacant lo puesto dels antichs moderats. Lo vostre lloc es lo sostre mort dels trastos vells y 'ls més endressos.

respecta 'ls drets continguts en la Constitució del Estat, seu entendre al home negre que havia de passar per allí ó rompre las amistats oficials ab la corporació municipal. Mentida sembla que puga fer ascarafalls contra 'l matrimoni civil, una classe que al pendre majordoma ho fa sense ceremonia de cap mena, ni civil, ni religiosa.

Me diuhen d' Esparraguera: «Lo dia 5 de setembre ultim, siguieren declarats processats criminalment l' arcalde de questa vila y 'ls seus consocios lo depositari municipal y l' últim interventor que hi ha hagut, exigintse á cada procesat 2,000 duros de fiansa carcelaria y 1,000 més per respondre de las costas. De això s' dedueix que si no son á la presó es median D Diner (la fiansa): donchs á pesar d' això, creurian vostés que tant l' arcalde com lo depositari continuau encare desempenyant lo càrrec? La premissa s' ha ocupat del assumptu, y l' Sr. Gobernador de la província, com si no liegis periódichs. Fossen arquedes liberals que veran y no aventurers del caciquisme que tant aviat funcionan de carlins, com de conservadors, com de fusinistas! Veritat, Sr. Gobernador, que si fossen liberals de veras, á horas d' ara ja d' ells no se 'n cantaría gall ni gallina!»

Devian donarli molt mala gassofia al predicador foraster que vá anar últimament á Vilafranca del Panadés á fer lo novenari d' ànimes, á jutjar per lo furiós qu' estava contra tothom. Vá dir que havia sentit á uns noys de sis anys conversant sobre 'l Purgatori y diuent horror que 'l foix del Purgatori serveix per fer bullir l' olla dels capellans. Mirin qu' es molt què hasta las criatures de 6 anys ja sàpiguan aquestas coses! Va parlar contra 'ls pares que permeten que las sevæs fillas gastin tan luxo... porque anant bonicas s' encaminan á fer altres coses que ja s' poden comprendre... Desvergonxit! Y vá dir finalment: «Me 'n vaig de Vilafranca per no tornar mai més, porque m' havé obsequiat molt poch, y no heu vingut ni tan siquiera á confessaros, qu' es lo que més desitjava. Per lo tant me 'n renio las mans per sempre y per un may més! Los pochs vilafranquins que han anat á sentirlo diuhen: «Bon vent y barca nova!»

Lo noy Cinto (que li diuhen á Santa Coloma de Farnés) té una vinya qu' es la enveja de tots los demés vinyetars del contorn per la bona calitat de sos frufts y per ser la més primerena de totes las del varal de Sant Esperit. Un matt i mencionat subjecte sortí de casa sèva ab l' aixada al coll y un cistell al bràs, ab l' intenció de arrencar la primera menjada de patatas tendras de la temporada, quan al arribar al lloch, que era un resés, abont hi tenia unas quantas patateras que davan gust de mirar per sa ufanositat, va trobarhi á un vehí afrontadis que li estava adelantant feyna y que ja tenia unas quantas patatas al corn de la manta. —Dönchs, fulano. ¿com teniu semblant atreviment? li va dir en Cinto, extranyat del procedir de aquell vehí seu. —Home, contestà aquest ab molta naturalitat: mirava si eran més grossas que las mèvas.

¡QUE BAILE!

IRIN lo firmament de la política. ¿Han vist aquesta estrella que ha cagut?

Es la d' en Martos. Ja està llest! Ja pot fer, ja pot dir; tant es que risqui com que rasqui: en lo teatro nacional may més podrà desempenyar altres papers que 'ls de partiquín

Pero ell no se 'n voi convencer.

Lo viatje triunfal d' en Sagasta li ha sugerit una idea espelusnant.

—Escolta—ha dit á n' en Cánovas:—gsabs qué meditava? —Psé! Alguna inconveniencia. . vejam, digas.

—Fer un viatje.

—Al extranger? Ben pensat, ¡ben pensat! convé que Espanya s' olvidi de tú. y...

—No, fill, no: justament lo viatje penso ferlo per Espanya...

—¿Que vols que 't matin? Tú un viatje pèl país?

—Si; 'no l' ha fet en Sagasta, per qué no puch ferlo jo?

En Martos continua en la candorosa creència de que ell porta la bandera de la democracia.

Bueno, bueno.—dú que ha respot en Cánovas;—di-verteix hi forsa ¿Quán marxes? Perque si acás, vull despedirme de tú formal y definitivament: es probable que ja no 'ns vejém més

—Tú burlaten tant com vulgas: ja veurás l' èxit que tindrà.

—Bé que marxes aviat?

—No: avants m' haig de preparar la cosa, avisant al meu partit en provincias —

Y ara don Cristino està ocupat en això.

Lo seu pensament es seguir las trepitjadas d' en Sagasta, visitant las mateixas poblacions que 'l jefe de la fusió. Un cop de mestre

De Madrid á Zaragoza, de Zaragoza á Barcelona... de Barcelona, potser á Sant Boi: no hi ha res determinat encara.

Avants que tot ha consultat lo plan ab los seus amichs de Madrid

—¿Qué opinés vosaltres? Me despediré d' una manera aparatosa ó qué?

—Me vol creure? —li ha contestat en Sardoal:—váissen d' amagat de modo que ningú 'l veji: així donarà á comprehendre que no es orgullós.. y s' estalviará alguns pitos.—

Ja tenim resolt lo primer punt.

Inmediatament ha enviat una comunicació á un coneugut de vista que té á Zaragoza, preguntantli:

—Puch contar ab una ovació entusiasta al arribar á aquesta capital?—

Contestació del zaragoçá:

—Sí, senyor; mentres vosté 's porti de Madrid homes que i aplauden i mistayres que cridin ¡viva! D' altre modo, si espera que 'ls d' aquí l' ovacionin... ja està ben fresh.—

La resposta no es gayre afalagadora, que diguem; pero don Cristino, que de pitjors se 'n ha vistos, l' ha rebuda bastant bé, considerant que allò de portarse ell mateix gent

que l' aplaudeixi no deixa de ser una idea felís y aprofitable.

Després ha consultat á Barcelona.

Aquí s' ha trobat ab una novedat inesperada.

Lo partit martista, cansat de fer broma al costat del seu jefe, l' ha enviat á passeig ab una finura incomparable, passant a ocupar una habitació en la casa sagastina, y deixant á don Cristino de prior d' un convent sense frares.

Lo resultat ha sigut, que al preguntar en Martos als seus correligionaris de Barcelona com seria rebut aquí, lo seu partit havia quedat reduhit al comité .. y 'l comité á un sol martista.

Qual martista díu que demà 's reuneix tot solet al menjador de casa sèva, per acordar lo més convenient.

Jo no sé lo que l' últim martista podrá respondre al seu capitá.

Lo que si s' es que don Cristino pot venir á Barcelona sempre que ho tinga per convenient, sense tenir por de cap manifestació hostil.

Tots los barcelonins d' humor l' anirán á rebre, lo seu cotxe seguirà la carrera entre un coro unànim de riatllades y no hi haurà ningú que s' atreveixi á cridar ¡mori!

Als morts no se 'ls hi diu may això.

L' únic que pot succeir es que algú, veientlo, 's recordi de la sèva especial disposició per las piruetas, y ab la major bona fé exclamí:

—¡Que baile!

FANTÀSTICH.

DUGAS CARTAS.

I.

DE MANILA Á DON ARSENI.

Arxi-famós, arxi-ilustre y arxi-valent general:

Ab l' ànima contristada y ab llàgrimas cara avall, empunyém avuy la ploma y embrutém lo paper blanch per dirigirli una suplica, un crit d' angustiós afany, eco de totes las islas que banyan aquests mars.

Las Filipinas se moren, las Carolinas igual, las Marianas agonitzan, las Palaos son al sach: es a dí, aquestas colonias en altre temps tan brillants, han perdut tot lo seu il·lustre, venint á caure en l' estat més tétrich y lamentable que 's pot vosté imaginar.

Los naturals se 'ns sublevan, los xinos se 'ns van menjant, los extranjers nos explotan... en fi, estém tan arronsats, que si algú no vè a ajudarnos, ja gana 'ns obligarà a agafa 'ls trastets ben promte, buscant pisá un' altra part. ¿Qui es lo mortal, qui es lo Cristo que pot redimirnos? Cap com vosté, arrogant Arseni: vosté es l' únic qu' es capás d' organizar aquest tinglado, logrant la felicitat de las islas Filipinas, del modo que ha lograt ja la d' Espanya, la de Cuba, la de tots en general.

Vingui, pues, guerrero ilustre, escolti piados lo clam d' aquests filipins, qu' esperan la sèva entrada triunfal, per portarlo sota tálam, com un heroe, com un sant.

II.

DE DON ARSENI Á MANILA.

Senyors filipins qu' esperan la meva entrada triunfal:

Mil gracies per lo del tálam y mil més per lo del sant. ¿Volen fè 'l favor de dirmec quants diners los ha donat en Cánovas per remetrem una epistola semblant?

Lo paperot de la carta que m' envian, diu ben clar que no es genero manilo: tot seguit he endavatin que la tal carta està escrita á Madrid ó als seus voltants. Era massa rebregada per amagá 'l viatje llach que ha hagut de fer d' ida y vuelta! si 's veia á la llegual... i y tall!

Jo no he inventat la pòlvora ni casi res; pero vaig coneixent als que 'm rodejan, y sè que don Anton fa los possibles é impossibles per tréuressem del davant, enviantme ja allà á l' Habana ja a Manila, ja... i qui sab' si hi haguès trens per la lluna, segur que m' hi feya anar.

Jo, com ja podrà comprender, sento molt lo trist estat de las pobres Filipinas; pero 'ls hi tinch de ser franch. Lo garrofer de Sagunto està també un poch corcat

y no 'm convé abandonarlo:

pót venir un mal temporal que m' escampi las garrofas, y dech estarm'hi al davant per arreplegar! que 's puga si per cas se 'n va á can Taps.

Vol dir que d' això que 'm contan actualment, no 'n faig cabal: poden contarho á sa tia, que pots 'n fará més cas, que aquest servidó afecitissim y escarmentat general.

Per la copia
C. GUMÀ.

A majoria dels coloms del colomar qu' en Martos sostenia á Barcelona se li han esgarriat.

Es á dir: la majoria dels martistes barcelonins s' han unit al vol dels de 'n Sagasta.

Jo crech que han obrat molt santament. Perque mal podian refiarse de las bessas que podia donarlos lo colomista Cristino.

Poca vianda y molts xiulets. Y avuy dia 'ls xiulets ja no agradan á ningú. Ni tan siquiera als coloms.

Recordo qu' en una ocasió, en ma qualitat de periodista, vaig fer un petit viatje en companyia del héroe de Sagunto. S' anava á procedir á la obertura del túnel internacional de Port Bou y varem ser invitats á la ceremonia ell y jo. Ell en calitat d' héroe; un servidor de vostes en calitat de campaner.

Durant aquell viatje vaig observar una cosa especial. Y es que sempre que 'l tren se parava, l' héroe baixava dirigintse á la parada més proxima á fè 'l quartet.

Aquest recort de viatje 'm venia á la memoria l' altre dia, al veure que l' Ajuntament de Barcelona, ó 'l seyor Coll y Pujol particularment, que això encare no està ben dilucidat, oferian un té de despedida al héroe de Calaf.

¿Preguntan per què aquest recort me venia á la memoria?

Molt senzill; perque se 'm figura que l' héroe hauria agrahit molt més l' obsequi, si en lloch d' oferirli un té, li haguessen oferit un amilich.

Pobre Martinez Campos!

Arriba á Madrid y no acuden á rebrel més que quatre ó cinch personas. Això sí, entre elles s' hi contaven dos ministres: en Fabié y 'l duch de Tetuán.

Y encare aquests van anarhi com lo fiol que vá á rebre al padri. L' un y l' altre son fiols del héroe. Lo seyor padri 'ls hi ha regalat la mona en forma de cartera ministerial.

Mona per cert molt sabrosa y dolsa com un encís: mona que l' héroe regala y que la paga 'l pais.

La conversa entre 'l padri y 'ls fiols resulta sumament interessant.

—General, vagi alerta! —varen dirli 'ls últims.

—Y això ¿qué passa?

—Miri que 'l monstruo recela de vosté y té 'l idea d' enviarlo de capitá general a Filipinas.

—Hola... hola...

—Sí, seyor. A Filipinas... ben lluny de Madrid. Y ja ho veu vosté mateix: si se 'n anava ¿com quedariam nosaltres? ¿qui 'ns patrocinaria? ¿qui 'ns aguantaria?

—Per lo que veig, qui ha de anar alerta no soch pas jo, sino vostés.

Los fiols se tornan grochs.

—Pero no 'us desconsoleu. Serenéuvs. Estiguéu tranquilis. Mentre lo garrofer de Sagunto fructifiqui, le niu asseguradas las garrofas.

En Fabié recorda qu' es académich y murmura:

—Ja té rabó 'l diccionari: «Quien a buen árbol se arrima, buena sombra le cobija.»

Durant la sèva estancia á Barcelona, un entusiasta de D. Práxedes va regalarli un artislich plat de porcelana.

Ja té 'l plat... Ja no li falta més que la costella.

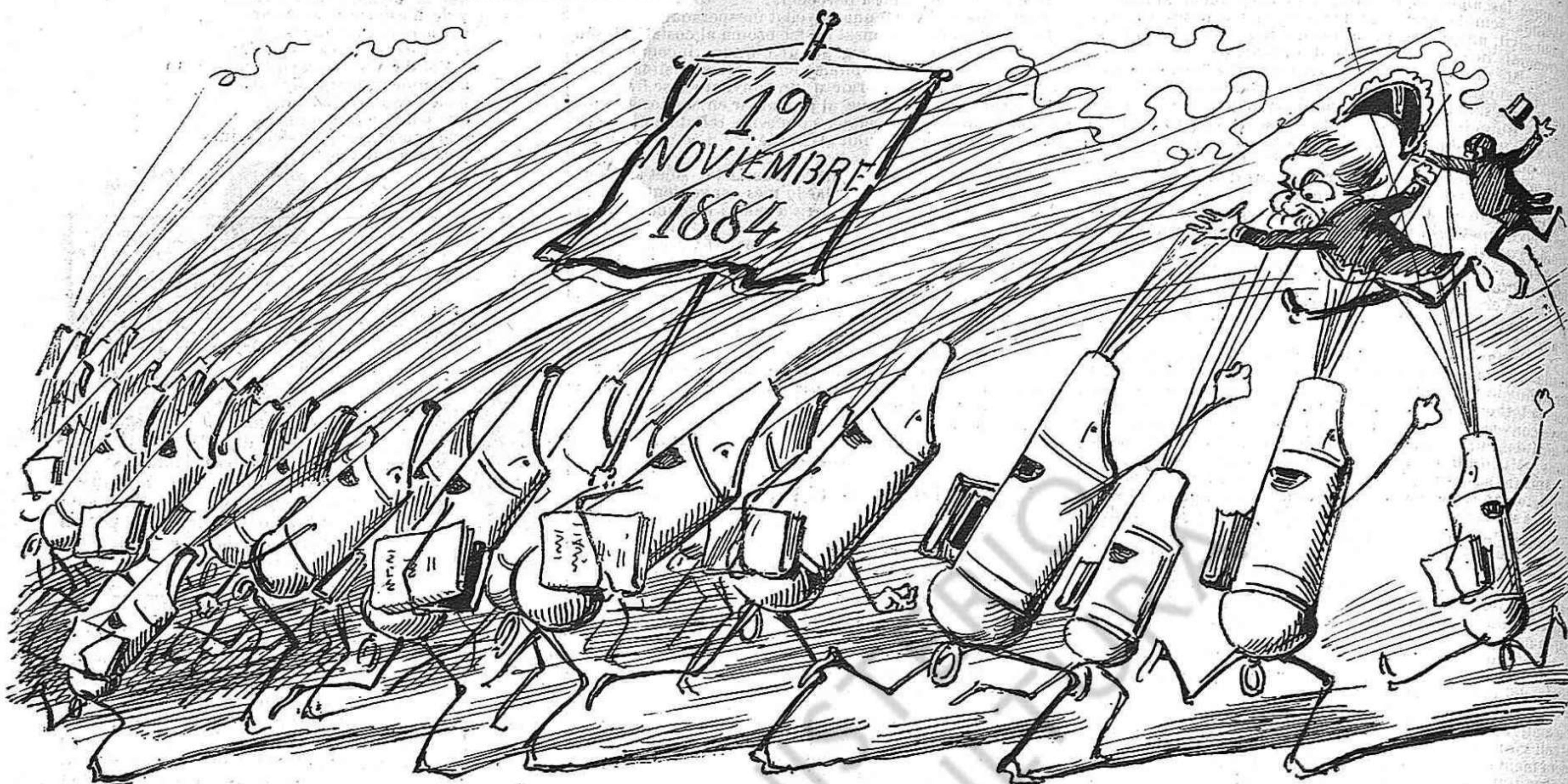
—Ala! ¡A guanyarla!

En Romero Robledo, desenganyat de las provincias septentrionals, se 'n ha anat á las meridionals, ahont encare l' estiman; ahont encare 'ls fa gracia.

Una de las que ha visitat últimament es la de Málaga. Allà li han prodigat obsequis... y fins li han dedicat un ápat.

Jo crech que 'ls malagueños fan la gara-gara á n' en Romero per lo mateix que son tan entusiastas de las pansas.

GLORIOS ANIVERSARI DE LA SANTA ISABEL.

Es en vá que 'l xiulin: es al poder y tot lo demés se n' hi endona un pito.

Y don Paco s' ha anat arrugant de tal manera, que avuy com avuy es una especie de política.

Per mi, que l' encaixonin.

Lo recibiment que va tenir en Sagasta al arribar á Madrid, sigué tan entusiasta y tan significatiu com lo de Zaragoza y Barcelona.

Pobre Antonet!

Y no obstant ell podria encararse ab D. Práxedes y dirli:

Mestre, tot aixó m' ho deus á mi. Si jo no signès al poder ¿qui 's recordaria de que fosses al món?

Los conservadors prou tractavan de perturbar la magnifica recepció que 'l poble madrileny va tributar á n' en Sagasta. Pero van veure que rebrían y van abstenerse de xiular.

Y no per falta de buf, perque están que bufan.

Com tampoch per falta de pitos.

¿No saben per qué? Per falia d' agallas.

Pel correu rebo 'ls següents versets, que no deixan de ser sumament ingeniosos:

Fan d' escachs una partida
lo país ab lo govern,
y abocats sobre 'l tablero
los miróns ho contemplén.
Juga 'l poble ab pessas blancas
y 'ls que son dalt del poder
van movent las pessas negras
ab bastanta mala té.
La partida es empenyada,
mes si 'l poble 'n sapigués,
ab l' arfil qu' encar li queda
nomenat Junta del cens,
pot doná un jaque á la reyna,
precursor de un mate al rey.

FOLLET.

Se parla molt de la constitució de un ministeri intermedi.

Durant los intermedis se baixa 'l teló de boca.

¡Que baixi!

Tinch molts ganas de veure tancadas las bocas conservadoras.

Se recordan dels cops de sabre repartits entre 'ls estudiants de Madrid lo dia de Santa Isabel de l' any 1885?

Donchs ja han rebrotat.

Llavors gobernava los conservadors, y com avuy los conservadors tornan á gobernar, los estudiants van fer

dimecres una manifestació ruidosa, per expressar que tenen memoria.

Y no sols han demostrat que tenen memoria, sino ademés un' altra cosa: memoria y pitos.

Tots los ministres han sigut xiulats, del primer al últim.

Los estudiants podian enarbolar un cartelón que diugués:

—«Se reparten silbas á domicilio.»

Perque han anat de casa en casa, de ministeri en ministeri, aclamant la llibertat y xiulant als conservadors.

Y aquests, tant fieros, en altre temps, s' han limitat á taparse les orelles.

Més val aixís.

Un detall.

Un estudiant cridava ab veu estentórea: —«Morin los conservadors!»

Un polissón: —Ep, mestre, cuydado: aquí no 's permet cridar mori ningú.

L' estudiant: —Està bé: llavors, ¡morin las conservas!

Los estudiants de medicina van negarse á adherirse á la manifestació provocada pels de la Universitat.

Sembla mentida—deya un estudiant de dret—que 'ls de medicina, qu' en aquestas coses son sempre 'ls primers, no hajen secundat als seus companys.

—Es molt senzill—va respondre un coneixedor del personal que freqüenta nostras universitats.—Tot bon estudiant de medicina, comensa per tenir una gran compassió als malalts, y avuy com avuy lo govern conservador es un malalt de cuydado.

XARADA.

Es beguda ma primera,
en los trens hi ha ma segona,
nota musical tercera,
y 'l Total 'no sabé qu' era?
Un conde de Barcelona.

MR. EUGON Y C.

ANAGRAMA.

En Total aquesta nit
un tot pesat ha tingut,

puig s' ha trobat fora 'l llit
assustat y conmogut.

F. A. MISERICORN.

TRÉNCA-CLOSCAS.

LLÉVASELO I.

Formar ab aquestes lletras lo nom de una sarsuela catalana.

J. R. NAS DE LLAUNA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

Carrer de Barcelona.	— 1 2 3 4 5 6 7 8.
Nom de dona.	— 1 5 4 2 8 5 6.
Objecte de escriptori.	— 1 2 3 6 5 7.
Comestible.	— 3 7 8 3 7.
Part del cos.	— 3 2 4 7.
Arbre.	— 4 5 6.
Consonant.	— 4 5.
	— 1.

PEP.

GEROGLÍFICH.

Peral

Sara = Ibo

MBI

Q. KALA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Nyquiris. Un Sangrador, D. Bartrina C., Quimet R. F. Costa, S. S. Q., F. Casas, D. Canto y C., J. Sardou, y Pep Salat: Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans R. Ojeda López, J. S. Forcada, Xanigots, J. Alamanal, Giné (a) Heréu de Casa, R. Giné (Llagosta), Teles Burras y S., T. B. F., Un frare y L. C. (a) Lagartijin: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada Gestús: La poesia *Un gomós nos agrada més que l' altre*. Marangí: No esta mal, si he 'l genero a que pertany, exigeix un gran primor de forma.—Comprador cons'ant de *La Esquella*: Li agrada la noticia.—P. R. (Blanes): La noticia que 'ns comunica es de tal indole, que més que de una denuncia en un periódich, ha de ser objecte de una denuncia al jutje.—P. P. T.: Lo sonet que 'ns envia, té no més que 13 versos. Crèguins: deixém aquest assumpte y passém a un altre.—J. Raresa: Lo que 'ns envia es fiuixet.—Rossendo Pons: Imparcialitat es l' única que aprofitarem.—J. Puig Cassanyas: Va bastant bé, pero bò sera advertirli que *fresa* es *fressa*, y no pot confinar may ab *ríguesa*.—J. Jaya y Heix: L' obra que 'ns demana no s' ha publicat. Lo que 'ns envia no serveix.—Peimá: Aprofitarem no cantar. Y prou.—J. Carbonell: Queda acceptat lo que 'ns remet.—Llimoner: La poesia bé. Respecte a lo que 'ns demana, passi per la pòtiga y anoménis.—J. Locksmith B.: Acceptada la poesia.—Anònim (Cardedéu): Las cartas han de venir firmades, y la firma ha de respondre del seu contingut.—J. Cap: Alguna cosa de lo que 'ns remet, anirà.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡Está próxim á sortir!

— ALMANACH DE

— ¡Sortirá dintre de pochs días!

LA CAMPANA DE GRACIA

Ilustració riquíssima. — Cromolitografías. — Prosa y vers dels primers escriptors.

Preguem altra vegada als nostres corresponsals que no hajen fet lo pedido que 'l fassin á la major brevetat, pera evitarnos lo disgust de deixar á algun sense exemplars.